

DORKA

MAGORKA

MÁ
OZAJSKY OZAJSKŮ
KAMOŠKU

abby
hanlon

DORKA

MAGORKA MÁ

OZAJSKY OZAJSKŮ KAMOŠKU

DORKA

MAGORKA MÁ
OZAJSKY OZAJSKŮ KAMOŠKU

ABBY HANLON

slovart

Mojim partákom

Copyright © 2015 by Abby Hanlon

This edition published by arrangement with Dial Books for Young Readers, an imprint of Penguin Young Readers Group, a division of Penguin Random House LLC.

Translation © Katarína Škorupová 2016

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2016

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Abby Hanlon: Dory Fantasmagory and the Really True Friend*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Dial Books for Young Readers, an imprint of Penguin Group (USA) LLC, preložila Katarína Škorupová.

Zodpovedná redaktorka Anna Šikulová

Editor Erik Fazekaš

Sazba a zalomenie ITEM, spol. s r. o., Bratislava

Tlač Patria I., spol. s r. o., Prievidza

ISBN 978-80-556-2259-0

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

OZAJSKY OZAJSKÁ KAMOŠKA

Naozajstné dievča, ktoré vidia všetci ostatní,
a aj napriek tomu sa chce s tebou hrať.

No počkať, a čo ja?
kto si dovolil
povedať také
klamstvo?!

Zorka

Pán Otrava

JA

PRVÁ KAPITOLA

Dora bláznivá

Volám sa Dorka, ale všetci ma volajú Dora bláznivá alebo Dorota, alebo Dorka magorka. Toto je moja rodina.

Mám mamu, otca, staršiu sestru a brata. Sú to ozajskí normálni ľudia. No mám aj príšerku a dobrú vílu, a tie nie sú ozajské, lebo ich vidím len ja.

Príšerka Zorka spáva pod mojou posteľou a od rána do večera sa spolu hráme. Moja dobrá víla sa volá pán Otrava. Žije v lese, ale zjaví sa vždy vtedy, keď som v hroznej kaši. A to mi hrozí práve teraz, pretože...

... zajtra sa začína škola!

Zorke sa s tým zverím pri našej obľúbenej hre: Cvičme v rytme.

„Super! To miesto s vodnými fontánkami na pitie!“ vykrikuje nadšene. „Je tam veľa detí a skoro žiadni dospeláci! Hurá! Zbožňujem to tam! Poďme sa pobaliť!“

A hneď aj začala písať
zoznam vecí, ktoré by
som si tam mala
zobrať.

„Prepáč, ale toto naozaj neviem prečítať,“
hovorím jej.

Prečíta mi to ona. „Prosím, zober si zajtra
do školy: otcovu špinavú bielizeň, salámu
a citrónovú šťavu.“

„Fakt čudný
zoznam,“ vravím jej.

„Si si istá, že si pamätáš,
čo to tá škola vôbec je?“

„Jasné, absolútne
istá!“ hovorí mi.

„No dobre,“ snažím sa jej veriť.

Najprv teda
pozbierame po dome
všetky otcove
špinavé
šaty.

Potom si napchám všetky
špinavé šaty do batoha.
Vyzerám ako veľká baba
s kopou domácich úloh.
Takže preto sme to robili!

Potom vkľzneme do kuchyne. Našťastie tam
nikto nie je. Zhrabnem celú kopu nakrájanej
salámy a vložím si ju do obedára. Mama mi fakt
nikdy nedá dosť salámy.

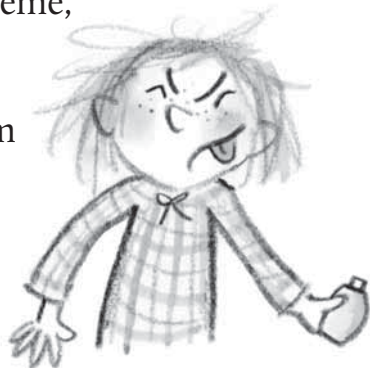

Nakoniec vezmeme citrónovú štavu.

„Tak dobre, a teraz rozlúskneme,
čo je vlastne toto,“ hovorím
Zorke. „Trošku si z toho srknem
a ty mi povieš, čo sa zmenilo.“

FUJ! BLÉÉÉ!

„Tak čo?“ pýtam sa.

„Máš OBROVSKÉ svaly!“ zľakne sa Zorka.

„Čo ešte?“

„A kosti sa ti rozsvietili ako žiarovky!“

„A čo ešte?“

„Máš obočie s nadprirodzenými schopnosťami!“ tvrdí Zorka. Nemám šajn, čo s tým, ale celkom sa mi to páči.

„Dobre, beriem si ju!“ súhlasím.

V tej chvíli vojdú do kuchyne moji súrodenci.

„Čo tu robíš?“ spýta sa Viola.

„Nič,“ odvetím. Zorka zatiaľ schováva citrónku do obedára.

„Je ti, dúfam, jasné, že do školy sa musíš slušne obliecť, Dorota!“ vraví moja sestra Viola.
„A nieže budeš chodiť od rána do večera v tej starej špinavej nočnej košeli.“

„A v škole sa nesmieš rozprávať sama so sebou,“ dodáva môj brat Luky.

„Ani presúvať nábytok po triede a stavať si pevnosť ako minulý rok,“ tvrdí Viola.

„Musíš jednoducho prestať fantazmagoriť!“
hovorí mi Luky. „Zapamätaj si to!“

„Presne,“ pritakáva Viola so zdvihnutým prstom. „Nech sa deje čokoľvek, svoju fantáziu musíš udržať na uzde.“

„A nehovor nikomu, že u nás žijú príšery!“ hovorí Luky.

„A už vôbec nespomínaj Pažravicu Žravicu!“ dodáva Viola.

„Koho? S tou som už dávno skončila,“ klamem presvedčivo, hoci sa na ňu hrávam najradšej.

Pažravica Žravica je zlodejka. Má stosedem rokov a veľké ostré zuby. Chce ma uniesť a zavrieť do jaskyne, ale ja som ju prekabátila. Som totiž poriadne prefíkaná.

„A hlavne si musíš vtĺcť do hlavy toto: NESMIEŠ BYŤ SAMA SEBOU!“ prikazuje mi Viola. „Dokážeš to?“

„Dora bláznivá,
na čo to zase zízaš?“
preruší ju Luky. „Dávaj
predsa pozor!“

„Vieš, prečo ti to všetko hovoríme?“ Viola mi
potrasie plecami. „Počúvaj ma!“

„AK ZAS BUDEŠ
DORKA MAGORKA,
NIKTO SA S TEBOU
NEBUDE KAMOŠIŤ!“

Violine slová na mňa
dopadajú ako lavína
kamenia, celú ma zavalila.

Všetky príšery sa jej zľakli a zmizli.

„Čože?“ spýtam sa potichu.

„Ne-bu-deš mať žiad-nych ka-
-mo-šov,“ slabikuje Viola dôrazne.

„Ále, neboj sa,“ hovorím, no
v duchu sa vidím opustená a schúlená
v kúte triedy.

„Ak chceš mať kamošov,“ vraví
Viola, „počúvaj! Priprav si do školy
vhodné oblečenie!“

